

Partea I

CLUBUL TETTER DE LA CRIME SE

REUNEZIE

Capitolul 1

Într-o noapte de marți jucam o partidă de opt-taie-tot¹ cu trei cunosțințe care locuiau în căminul Hope Teen Street House. Ma distram de minune.

Pe canapeaua jerpelită din fața mea stătea Hector, un băiat de cartier din zona hispanicilor săraci din oraș, ieșit de două zile din casa de corecție pentru minori; Alysha, tăcută și dragălașă, dar căreia nimeni nu ar dori să-i afle trecutul familiei; și Michelle, care la cei paisprezece ani ai ei își vînduse, timp de mai bine de-un an, trupul pe străzile din San Francisco.

– Cupe, am cerut, punînd ușor jos un optar și schimbînd culoarea în timp ce Hector tocmai voia să-și etaleze cărțile.

– La naiba, cucoană, mormăi el. Cum s-o face că, de cîte ori sînt gata să arunc ultima carte, îți înfigi șiful în mine?

– Te învață minte să mai ai vreodată încredere în gabori, nătărăule! rise Michelle, aruncîndu-mi un zîmbet complice.

Cam de o lună îmi petreceam o noapte sau două pe săptămînă la Hope Street House. Cu toate că trecuse atîta timp de la cazul acela groaznic din vară – cu mirii și miresele –, mă simteam complet dezorientată. Îmi luasem o lună de concediu, alergam de-a lungul cheiului din port sau priveam la nesfîrșit golful din confortabilul meu apartament de pe Potrero Hill.

¹ Crazy eights (n.tr.)

Nimic nu m-a ajutat. Nici consilierea, nici sprijinul necondiționat al prietenelor mele – Claire, Cindy și Jill. Nici măcar faptul că mi-am reluat activitatea. Urmărisem, incapabilă să fac ceva, cum se scursese viața din ființa pe care o iubeam. Mă simteam încă vinovată de moartea la datorie a partenerului meu. Nimic nu putea umple golul provocat de dispariția lui.

Așa că veneam aici... în Hope Street. Și vestea bună era că începeam să mă simt mai bine.

Mi-am ridicat ochii din cărți și am privit-o pe furiș pe Angela, o nou-venită, care ședea pe un scaun metalic aflat în cealaltă parte a încăperii, stringându-și la piept fiica de trei luni. Biata copilă – să fi avut vreo șaisprezece ani – nu scosese aproape nici o vorbă pînă atunci. Mă gîndeam să încerc să discut cu ea înainte de-a pleca acasă.

Ușa se deschise și intră Dee Collins, una dintre consilierile-șef. O urma bătoasă o femeie de culoare îmbrăcată într-un costum gri demodat. Se citea de la o poștă că era de la Protecția Copilului.

– Angela, a sosit asistenta ta socială.

Dee ingenunche lângă ea.

– N-am orbul găinilor, răspunse tînăra.

– Acum va trebui să-ți luăm copilul, interveni asistenta, ca și cum îndeplinirea acestei sarcini era singurul lucru care o împiedica să prindă următorul tren.

– Nu! Angela își strînse bebelușul și mai tare la piept. N-aveți decît să mă țineți în vîgauna asta, să mă trimiteți înapoi la Claymore, dar n-o să-mi luați pruncul.

– Te rog, draguțo, doar pentru cîteva zile, se strădui Dee să o înduplece.

Adolescenta își cuprinse protector în brațe copilul care, presimțind ceva rău, izbucni în plîns.

– Angela, nu face circ, o atenționă asistenta socială. Știi cum se procedează.

În timp ce asistenta se apropia de ea, am văzut-o pe Angela țîșnind de pe scaun. Încleștă copilul cu un braț, iar cu celălalt înhață paharul din care băuse suc.

Cu o mișcare rapidă, sparse paharul izbindu-l de masă. Acesta se ciobi ca taișul unei lame zimțate.

– Angela, am strigat eu, ridicîndu-mă brusc de la masă de joc. Lasă-l jos. Nimeni n-are de gînd să-ți ia copilul dacă nu-ți dai acordul.

– Scorpia asta se screme să-mi distrugă viața, spuse ea cu ochii scăpărînd de minie. Întîi mă ține încă trei zile peste termen la Claymore, pe urmă nu îmi dă voie să plec acasă, la mama. Acum vrea să-mi ia bebelușul.

Am dat din cap și am privit-o în ochi.

– Întîi, trebuie să lași paharul jos, i-am zis. Doar știi și tu.

Asistenta de la Protecția Copilului dădu să facă un pas, dar am oprit-o. M-am dus încet spre Angela. I-am luat paharul, apoi, cu blindețe, i-am desprins copilul de la sîn.

– Doar pe ea o am, șopti fata și apoi începu să plîngă.

– Știu, am spus, încuviințînd cu o mișcare a capului. Tocmai de aceea o să schimb cîte ceva în viața ta și o s-o iei înapoi.

Dee Collins o luă în brațe pe Angela, apoi îi înfășură cu o pinză mina singerindă. Asistenta socială se străduia, fără să reușească prea bine, să potolească plînsul bebelușului. M-am îndreptat spre ea și i-am zis:

– Copilul asta să fie plasat în zona din apropiere cu dreptul de a fi vizitat în fiecare zi. Și, să nu uit, eu n-am văzut să se fi întîmplat ceva care să merite menționat în dosar. Dar tu?

Asistenta îmi aruncă o privire enervată și plecă.

Deodată, îmi sună pagerul, trei bipuri stridente, sfîșîind tensiunea care plutea în aer. L-am scos și am citit numărul. Era Jacobi, fostul meu partener de la Omucideri. Ce dorea?

M-am scuzat și m-am dus în biroul personalului. Am reușit să-l sun pe Jacobi pe telefonul său din mașină.

– S-a întâmplat ceva rău, Lindsay, spuse el întunecat, și m-am gândit că ai vrea să afli.

M-a pus la curent în legătură cu atacul îngrozitor de la biserica La Salle Heights. O fetița de unsprezece ani fusese ucisă.

– Isuse, am oftat simțind că mi se rupe inima.

– M-am gândit că ai vrea să te implic.

Am tras adînc aer în piept. Trecuseră mai mult de trei luni de cînd nu mai fusesem la locul unei crime. Din ziua cînd s-a finalizat cazul cu mirii și miresele.

– Așadar, ce spui? insistă Jacobi. Vrei să te ocupi de acest caz, locotenente?

Era prima oară cînd mi se adresa cu noul meu grad.

Am înțeles dintr-odată că vacanța mea tocmai se încheiase.

– Da, am biiguit. Da, vreau să contribui la rezolvarea lui.

Capitolul 2

În timp ce-mi parcam Explorerul în fața bisericii La Salle Heights de pe Harrow Street, în zona locuită predominant de negrii din Bay View, începu să plouă. La fața locului se adunase o mulțime furioasă – un amestec de mame înspăimîntate și baieți de cartier aroganți și blazați, purtînd haine Tommys în culori tipatoare, și toți se împingeau în cei cîțiva polițiști în uniformă.

– Aici nu sîntem în blestematul ăla de Mississippi, îmi striga cineva în timp ce-mi croiam drum prin mulțime.

– Cîți încă? se jelea o femeie mai în vîrstă. Cîți încă?

Le-am arătat insigna celor doi polițiști nervoși de acolo ca să mă lase să înaintez. Scena peste care am dat cu ochii mi-a tăiat răsufierea.

Fațada albă de lemn a bisericii era ciuruită de un desen grotesc de găuri de gloanțe și de crăpături de culoarea plumbului. Un gol enorm se căsca într-un perete al cărui vitraliu masiv fusese spulberat de gloanțe.

Muchii zimțate de sticlă colorată se legănau ca niște ciucuri de gheață. Pe întreaga peluza erau răspîndiți copii, evident în stare de șoc, unii dintre ei primind îngrijiri de la echipele medicale de intervenție.

– Oh, Isuse, am rostit în șoaptă.

Lîngă treptele intrării principale se vedea un grup de medici legiști purtînd hanorace negre și agitîndu-se în jurul trupului unei

fete. Alături se aflau doi civili. Unul dintre ei era fostul meu partener, Warren Jacobi.

Mi-am dat seama că ezitam... Și doar mai făcusem treburi de genul asta de o sută de ori. Cu numai câteva luni înainte rezolvasem cel mai palpitant caz de crimă din oraș de la Harvey Milk încoace, dar de atunci se întâmplaseră multe. Mă simțeam ciudat, ca și cum eram nouă în meserie. Stringind din pumni, am inspirat adânc și m-am îndreptat spre Jacobi.

– Bine ai revenit pe pământ, locotenente.

Jacobi pronunța cu plăcere noul meu grad. Încă mă mai treceau fiori când auzeam acel cuvânt. Țelul spre care am tins de-a lungul întregii mele cariere a fost să conduc Departamentul omucideri: prima femeie detectiv criminalist din San Francisco, acum prima femeie locotenent din secție. După ce fostul meu șef, Sam Roth, optase pentru o slujbă mai ușoară și mai bine plătită, restrînsă la zona Bodega Bay, comandantul Mercer mă chemase la el: „Pot face una din două, mi-a spus. Te pot ține în concediu administrativ pe termen lung ca să poți să-ți dai seama dacă ai curaj să te apuci din nou de munca asta. Sau, Lindsay, îți pot da asta“. Îmi împinsese peste masă o insignă de aur cu două bare încrucișate. Cred că pînă atunci nu-l mai văzusem pe Mercer zîmbind.

– Insigna de locotenent nu te încălzește, nu-i așa, Lindsay? spuse Jacobi subliniind că relația noastră ca parteneri timp de trei ani se schimbase acum.

– Cu ce avem de-a face? l-am întrebat.

– Se pare că e vorba de un singur atacator care a tras de acolo. Arată cu degetul spre niște tufișuri stufoase de lângă biserică. Nemernicul a tras chiar cînd ieșeau copiii din biserică. A deschis focul asupra lor cu tot ce avea la îndemînă.

Am inspirat, privindu-i atent pe copiii care plîngeau impraștiati pe iarbă, încă speriați de împușcături.

– L-a văzut cineva? Cineva l-a văzut, da?

Jacobi clătină din cap.

– Nu l-a văzut nimeni. Toți s-au aruncat la pământ.

Lîngă copilul prăbușit, o femeie de culoare, zdrobită de durere, hohotea pe umărul unei prietene care încerca să o aline. Jacobi observă că privirea mi se opri asupra fetei ucise.

– O chema Tasha Catchings, murmură el. Era în clasa a cincea la St. Anne. Fată bună. Cea mai mică din cor.

M-am apropiat și am îngenuncheat lîngă trupul scaldat în sînge. Tabloul este înfiorător de fiecare dată, indiferent de cîte ori îl vezi. Bluza uniformei de școală a Tashei era îmbibată de sînge amestecat cu apă de la ploaia ce cădea neconținut. La doar cîtiva pași mai departe, pe iarbă zăcea un rucsac în culorile curcubeului.

– Ea e singura? am întrebat neîncrezătoare. Am scrutat locul crimei. Ea e singura victimă?

Peste tot erau găuri de gloanțe, cioburi de sticlă și așchii de lemn. Zeci de copii ieșiseră în stradă... „Atîtea împușcături și o singură victimă.“

– E ziua noastră norocoasă, pufni Jacobi.

Capitolul 3

Paul Chin, din echipa mea de la Omucideri, discuta pe treptele bisericii cu un bărbat de culoare, chipeș, înalt, îmbrăcat într-un pulover negru la baza gâtului și în blugi. Îl mai văzusem înainte, la știri. Știam și cum îl cheamă: Aaron Winslow.

Cu toate că era șocat și îngrozit, Winslow avea o ținută elegantă – o față netedă, păr negru ca tăciunele, tuns drept în partea de sus, și o constituție de fundaș de fotbal american. Toată lumea din San Francisco știa ce face el pentru comunitate. Îl considerau un erou, și chiar era.

M-am apropiat.

– Ți-l prezint pe reverendul Aaron Winslow, spuse Chin.

– Lindsay Boxer, am spus întinzând mîna.

– *Locotenent* Boxer, preciză Chin. Dumneaei se va ocupa de caz.

– Sint la curent cu munca dumneavoastră, am spus. Ați făcut multe pentru acest cartier. Regret cele întâmplate. Nu știu ce aș putea să mai spun.

Și-a îndreptat privirea spre fata ucisă. De-abia putea vorbi.

– O cunosc de cînd era mică. Sint oameni buni, cu simțul răspunderii. Mama ei i-a crescut singură pe Tasha și pe fratele ei. Erau numai copii aici. Tocmai terminaserăm repetiția la cor, locotenente.

Nu doream să îl tulbur, dar n-am avut încotro.

– Pot să vă pun cîteva întrebări? Vă rog!

A încuviințat dînd din cap îngîndurat, fără să clipească.

– Desigur.

– Ați văzut pe cineva? Pe cineva fugind? O siluetă, ceva?

– Am văzut de unde veneau gloanțele, spuse Winslow și arătă spre același tufiș unde se afla acum Jacobi. Am văzut că tragea cineva care a rămas în spate. Mă străduiam să-i fac pe toți să se culce la pămînt. Era o nebunie.

– V-a amenințat cineva pe dumneavoastră sau biserica în ultima vreme? l-am întrebat.

– Amenințat? Fața lui Winslow se crispa. Poate acum cîțiva ani cînd am obținut primele fonduri să reconstruim o parte din case.

În apropiere se auzea plînsul sfîșietor al mamei Tashei Catchings, în timp ce trupul copilei era ridicat pe o targă. Era atîta jale... Lumea din jur devenea tot mai agitată. Se auzeau vorbe de ocară și acuzații.

– De ce stați toți aici? Plecați să căutați ucigașul!

– Ar fi mai bine să merg acolo înainte ca să se înrăutățească situația, observă Winslow.

Porni, apoi se întoarse... Felul în care își ținea buzele strîns lipite îi trada resemnarea.

– Aș fi putut să o salvez pe biata copilă. Am auzit focurile de armă.

– Nu-i puteați salva pe toți, am spus. Ați făcut ce ați putut.

În cele din urmă mă aproba dînd din cap. Apoi spuse ceva care mă nedumiri.

– Era un M16, locotenente. Încărcător cu 30 de cartușe. Ti-calosul a încărcat de două ori.

– De unde știți asta? l-am întrebat surprinsă.

– Operațiunea Furtună în deșert, răspunse. Am fost capelan pe cîmpul de luptă. N-o să uit niciodată sunetul acela groaznic. Nimeni nu-l uită.